

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Lenky Bursíkové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Michal Martinec**, se sídlem Dobrovského 181, Roztoky, IČO: 13782363, zast. Mgr. Lucií Tycovou Rambouskovou, advokátkou se sídlem Národní 973/41, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2023, č. j. MZP/2023/500/1252, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2024, č. j. 14 A 130/2023-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je podnikající fyzickou osobou. Provozuje zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností ve smyslu § 106 odst. 1 zákona 542/2020 Sb., o výrobcích s ukončenou životností.

[2] Magistrát hlavního města Prahy ho shledal vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 2 písm. w) zákona o výrobcích s ukončenou životností a uložil mu pokutu 15 000 Kč. Přestupku se dopustil tím, že jako provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností nesplnil povinnost podle § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností. Převzal totiž neúplné vozidlo, aniž vystavil potvrzení o jeho převzetí. Řidič pracující pro žalobce odvezl vozidlo do žalobcova zařízení určeného pro sběr vozidel s ukončenou životností (autovrakoviště), a to po domluvě s majitelem vozidla.

[3] Proti rozhodnutí o přestupku podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[5] Konstatoval, že faktické naložení a odvoz neúplného vozidla je převzetím ve smyslu zákona o výrobcích s ukončenou životností. Převzetí je soukromoprávní pojem, který se vyskytuje i v předpisech veřejného práva. Běžně se jím označuje úkon, jímž osoba získává (přebírá) určitou věc do faktické dispozice. Žalobce vozidlo převzal, a byl proto povinen vystavit potvrzení podle § 108 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Městský soud nesouhlasil s tím, že by provozovatel zařízení nemohl vozidlo převzít ve smyslu § 106 odst. 1 zákona o výrobcích s ukončenou životností jen proto, že mu majitel autovraku nepředložil občanský průkaz a technický průkaz vozidla (§ 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností). Otázku převzetí vozidla je třeba oddělit od ztotožnění jeho majitele i identifikace vlastního vozidla podle technického průkazu. Pokud žalobci majitel vozidla nepředložil doklady, neměl vozidlo za účelem jeho sběru vůbec nakládat a odvážet. Pokud tak učinil, nelze zpětně tvrdit, že vozidlo nepřevzal. Neověřením údajů žalobce pochybil, a proto musel spoléhat na následnou dobrovolnou součinnost majitele vozidla.

[6] Podle městského soudu nemá vážení autovraku žádný vliv na posouzení, zda žalobce vrak převzal. Žalobce může vrak převzít, ve své provozovně zvážít a následně vystavit potvrzení o převzetí vozidla. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by potvrzení o převzetí vozidla muselo být vystaveno ihned po převzetí vozidla. Faktem však zůstává, že žalobce toto potvrzení nevystavil při převzetí ani nikdy poté.

[7] Námitku, podle které sjednal žalobce (resp. jeho řidič) s majitelem vozidla jinou smlouvu než prosté předání a převzetí neúplného vozidla dle zákona o výrobcích s ukončenou životností, měl městský soud za obecnou a důkazně nepodloženou. Toto obecné tvrzení nemohlo ve správních orgánech vzbudit potřebu zaměřit se na prokázání této alternativní skutkové varianty. Správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Tvrzení o uzavření soukromoprávní smlouvy o převozu vozidla do zařízení pro sběr a likvidaci autovraků za účelem pozdějšího veřejnoprávního předání vozidla podle zákona o výrobcích s ukončenou životností bylo v rozporu s dřívějšími tvrzeními žalobce a městskému soudu se jevilo podobně bizarní, jako například námitka přestupce, že policista měřil rychlost vozidla v rozporu s návodem na obsluhu rychloměru.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[9] Nesouhlasí se soukromoprávním pohledem městského soudu na pojem převzetí neúplného vozidla. Podle § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností musí předávající osoba předložit provozovateli zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností průkaz totožnosti a osvědčení o registraci předávaného vozidla. Pokud vlastník vozidla tyto doklady stěžovateli nepředložil, nemohl vystavit potvrzení podle § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností. Výklad městského soudu, podle něž musí vlastník vozidla doklady předložit při předání, nikoli po něm, jinak nelze odvézt vozidlo do autovrakoviště, je nesprávný a nepřiměřeně přísný. Neposkytne-li předávající osoba potřebnou součinnost, nelze uvažovat ani o aktivaci povinnosti přebírajícího podnikatele vystavit potvrzení.

[10] Správní orgány nesprávně hodnotily skutkový stav, pokud pouze na základě úředního záznamu o podání vysvětlení vlastníka vozidla a jeho výsledku ve správním řízení

pokračování

dovodily, že poskytl stěžovateli veškerou součinnost potřebnou k vystavení vozidla a že nebyla uzavřena ústní dohoda, a to i přesto, že vlastník vozidla správním orgánům nepředložil předávací protokol, jenž měl údajně sepsat s pracovníkem stěžovatele při nakládání vozidla na odtahový prostředek. Oproti tomu stěžovatel již od počátku řízení konzistentně uvádí, že vlastník vozidla součinnost neposkytl, což dokládá čestné prohlášení stěžovatelova spolupracovníka.

[11] Stěžovatel závěrem namítá, že z e-mailové konverzace nevyplývá, že by vystavení potvrzení podmiňoval úhradou ceny za odtah vozidla. Donesení chybějících částí vozidla je podmínkou, aby si stěžovatel neúčtoval cenu za odtah, nikoli aby vystavil potvrzení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že pokud stěžovatel prostřednictvím svého pracovníka přebíral od vlastníka vozidlo, naložil jej na odtahový vůz a odvezl do svého zařízení, pak bez dalšího došlo k převzetí vozidla ve smyslu § 108 zákona o výrobcích s ukončenou životností. Vzhledem k povinnosti vlastníka vozidla předložit potřebné doklady při předání plynoucí z § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností a provázané povinnosti provozovatele zařízení vystavit potvrzení podle § 108 odst. 1 písm. c) téhož zákona neměl stěžovatel bez předložených dokladů vůbec vozidlo přebírat a odvézt do svého zařízení. Pokud tak přesto učinil, nemůže se zpětně zprostit (objektivní) odpovědnosti za vytýkaný přestupek poukazem na údajnou nespolupráci původního vlastníka vozidla. Bez kontroly dokladů při předání vozidla by nebylo možné zajistit ztotožnění vozidla i jeho vlastníka. Ze správního spisu se jeví, že důvodem nevystavení potvrzení byl soukromoprávní spor stěžovatele a vlastníka vozidla. Povinností správních orgánů nebylo hodnotit důvod nevystavení potvrzení. Tato otázka nemá vliv na odpovědnost podnikající fyzické osoby za daný přestupek.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Kasačnímu soudu nepřislouží v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí (rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29). NSS je povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Z tohoto hlediska kasační námitky, které v podstatě jen opakují žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu, nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. [shodně usnesení ÚS z 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22, a nálezy ÚS ze 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23 (ve znění opravného usnesení z 19. 6. 2024), bod 17]. Stejně tak jsou podle poslední citovaného ustanovení nepřijatelné námitky, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

[15] NSS konstatuje, že v nyní projednávané věci jsou nepřijatelné kasační námitky uvedené v bodech 12 a 13 kasační stížnosti a shrnuté shora v bodech [10] a [11]. Námitku, podle které správní orgány pouze na základě podaného vysvětlení a výsledku vlastního dospěly k nesprávnému závěru, že vlastník poskytl součinnost, stěžovatel neuplatnil v žalobě, stejně jako námitku, podle které z e-mailové konverzace nevyplývá, že stěžovatel

potvrzení nevystavil kvůli nevypořádaným finančním závazkům s vlastníkem. Nadto jde o námitky, které vůbec nemíří proti odůvodnění napadeného rozsudku, ale proti odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

[16] Nepřípustná je též námitka, podle které stěžovatel nesouhlasí se soukromoprávním pohledem městského soudu na pojem předání a převzetí neúplného vozidla.

[17] Městský soud v bodech 22 až 25 napadeného rozsudku konstatoval, že jde o soukromoprávní pojmy, které se vyskytují i v předpisech veřejného práva. S ohledem na požadavek stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v různých právních předpisech či dokonce odvětvích, je nutno na tyto pojmy nahlížet shodně. Instituty „předání“ či „převzetí“ obsažené v zákoně o výrobcích s ukončenou životností tak lze jejich významem připodobnit i k jejich soukromoprávním významům. Na základě judikatury NSS i Nejvyššího soudu pak uzavřel, že za převzetí je nutno považovat úkon, jímž osoba získává (přebírá) určitou věc do faktické dispozice. Námitku, že faktické naložení a odvoz neúplného vozidla nelze považovat za převzetí vozidla ve smyslu § 108 odst. 1 písm. c) zákona o výrobcích s ukončenou životností, proto měl za nedůvodnou.

[18] Vyjadřuje-li stěžovatel v kasační stížnosti toliko obecně nesouhlas „se soukromoprávním pohledem“ městského soudu na pojem předání a převzetí neúplného vozidla, nejedná se o řádnou kasační námitku podle § 103 odst. 1 s. ř. s., neboť není ani v nejhrubších obrysech zřejmé, v jakém ohledu považuje stěžovatel shora shrnutou argumentaci za nezákonnou. NSS nemůže za stěžovatele tyto důvody domýšlet a na základě zcela obecného tvrzení zákonnost závěrů městského soudu přezkoumat.

[19] Shodným nedostatkem trpí i námitka, podle které je výklad městského soudu k otázce aktivace povinnosti vystavit potvrzení „nesprávný“ a vůči provozovatelům zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností „nepřiměřeně přísný“.

[20] Městský soud k této otázce uvedl, že je třeba oddělit převzetí vozidla od ztotožnění jeho majitele i identifikace vozidla podle technického průkazu. Nepředložil-li majitel vozidla příslušné doklady, neměl stěžovatel vozidlo přebírat. Pokud stěžovatel vozidlo (i bez dokladů) naložil a odvezl, nemůže později tvrdit, že jej nepřevzal. Ani provozní řád autovrakoviště či otázka vážení vraku nemá vliv na posouzení, zda stěžovatel vrak převzal. Potvrzení není nutné vystavit ihned po převzetí vozidla. Stěžovatel je však nevystavil nikdy. Pokud stěžovatel převzal vozidlo bez dokladů, jde to na jeho vrub. Neověřením údajů žalobce pochybil a v důsledku tohoto pochybení pak musel spoléhat na následnou dobrovolnou součinnost majitele vozidla. Městský soud danou argumentaci dále podpořil odkazem na smysl a účel povinnosti zakotvené v § 104 odst. 4 zákona o výrobcích s ukončenou životností a poukázal též na možnost předat potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností i později a jinak než prezenčně.

[21] Ani v tomto případě stěžovatel proti vypořádání, které městský soud provedl v bodech 27 až 29 napadeného rozsudku, neuvádí žádnou věcnou polemiku, na jejímž základě by NSS mohl alespoň obecně posoudit zákonnost zde vyslovených závěrů, resp. to v čem by tyto závěry měly být nesprávné či nepřiměřené přísné, jak uvádí stěžovatel. Ani v této části tak kasační stížnost neobsahuje žádná tvrzení, která by bylo možno podřadit pod některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[22] Veškeré stěžovatelem uplatněné námitky jsou nepřipustné. Proto NSS kasační stížnost odmítl podle § 104 odst. 4, § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 120 s. ř. s. Důkazy navržené v kasační stížnosti (e-mail ze dne 8. 2. 2022 a čestné prohlášení stěžovatelova spolupracovníka) NSS neprováděl, neboť mířily k prokázání skutečností uvedených v jedné z nepřipustných kasačních námitek. Nadto jsou tyto listiny součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 věty první a § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[24] Podle § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. NSS proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku. V souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona k tomu stanovil lhůtu 30 dnů.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. srpna 2025

Petr Mikeš
předseda senátu